

Vân Gia Phụ Tử Tam Nhân Hành

Contents

Vân Gia Phụ Tử Tam Nhân Hành	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	14

Vân Gia Phụ Tử Tam Nhân Hành

Giới thiệu

Thể loại: Đoạn văn, cổ trang, phụ tử, cao H (>80%), 3P, nhất thụ lưỡng công, dâm đẳng thụ, HECP: Vân Bất Phàm, V

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-gia-phu-tu-tam-nhan-hanh>

1. Chương 1

Dân phong Vương triều Đại Kim rất cởi mở, người người xem trọng luyện võ, bình thường nếu như bị thương sẽ không quá để tâm, nhưng trải qua một thời gian dài liền để lại bệnh căn, đến khi tuổi già sẽ cực kỳ thống khổ, mà được vật tẩm bổ thân thể lại rất đắt đỏ, người trẻ tuổi ráng ráng liền vượt qua, thế nhưng người lớn tuổi lại hấp thu được lực quá chậm, tiêu tiền gấp 10 cũng không được mua được loại được có hiệu quả gấp 5 lần, người người đều muốn tìm được tốt có hiệu quả mạnh, không bị thương thân.

Phiên Vân sơn trang được xây dựng rất hợp thời cơ, chuyên môn tinh luyện thảo dược kết hợp một vài chất hữu ích chế thành đan hoàn, kết hợp với phương pháp tôi luyện đặc thù, nếu như kiên trì dùng mỗi ngày liền có thể làm giảm bớt tổn thương trên thân thể, đồng thời giá cả lại bình dị gần gũi. Thế là mỗi ngày Phiên Vân sơn trang đều hút được không ít bạc, dần dần có vị trí vững vàng ở Giang Nam, trời cao hoàng đế xa, trải qua trăm năm Vân gia không ngừng kinh doanh, cuối cùng đã trở thành vua một cõi tại Giang Nam.

Đến đời này của Vân gia, gia chủ Vân Khải Sơn, 30 tuổi, làn da trắng nõn non mịn, vóc người thon dài, tuấn dật mê người, bởi vì dùng được vật của Vân gia để bảo dưỡng, hiện tại trông cứ như cỡ hai lăm hai sáu tuổi, ở Giang Nam rất có mỹ danh.

Đại nhi tử tên Vân Bất Phàm, 17 tuổi, anh tuấn uy mãnh, từ trước đến nay không thích quản chuyện trong nhà, chỉ thích luyện võ, mỗi ngày luôn tìm cao thủ để luận bàn.

Nhị nhi tử tên Vân Phi Dương, 16 tuổi, cao to hấp dẫn, cực kỳ yêu thích nghiên cứu được vật, mỗi khi chế tạo ra tân dược, hiển nhiên sẽ nâng cao danh vọng của Phiên Vân sơn trang lên một bậc.

Vân phụ nhân mất lúc còn trẻ, chỉ còn Vân Khải Sơn vừa làm cha vừa làm mẹ, đối với đại nhi tử không nghe lời, y cũng vạ phần bất đắc dĩ, chỉ có thể chiều theo ý con.

Vân Bất Phàm có tàng trữ một phòng nam thiếp, ngược lại không phải Vân phụ không đồng ý, chỉ là...

Thanh âm lay động cốt kết cốt kết vẫn kéo dài từ tối hôm qua cho đến sáng sớm, xóc lên tấm màn đang kịch liệt lay động, hai thân thể trần truồng liêu chết dây dưa lấy nhau, cơ thể của cái thân thể phía trên buộc chặt lại, làn da màu đồng cổ chậm rãi chảy xuống những giọt mồ hôi lớn cỡ chừng hạt đậu, trượt xuống thành từng vệt mê người, đại phân thân màu đen thô to tiến tiến xuất xuất từ trong cái mông trắng nõn của người dưới thân, tiếng thở dốc nồng đậm đan xen với thanh âm rên rỉ mê người.

“Bất Phàm thiếu gia... Nô... Không được... A... Thật lớn a... Muốn hỏng...”

Thì ra người ở bên trên chính là Vân Bất Phàm.

Vân Bất Phàm phảng phất như không nghe thấy, nếu như nhìn kỹ sẽ thấy ánh mắt của hắn không có tiêu điểm, dường như đang muốn xuyên thấu qua người trước mắt để nhìn đến một người khác, vào thời điểm máu chốt, hắn chợt tăng tốc, nâng hai chân của người dưới thân lên mãnh lực thao sát, vào lúc bắn ra đột nhiên thét lên một tiếng “Phụ thân...” sau đó tiết ra.

Vân Bất Phàm đứng dậy, để hạ nhân mang người trên giường ra ngoài, rồi lại phân phó không cho phép đưa tới nữa, nam thiếp kia không để ý đến thân người trần truồng của mình, cầu khẩn nói: “Thiếu gia, đừng đuổi nô đi, nô cái gì cũng không nghe thấy, cái gì cũng không biết, đừng đuổi nô a thiếu gia!”

Vân Bất Phàm nhìn dung nhan đang khóc nỉ non trước mặt, có ba phần tương tự với phụ thân, xuất thần nghĩ đến chuyện nếu như phụ thân bị mình thao đến khóc lên sẽ có bao nhiêu xinh đẹp, nghĩ nghĩ một lát phân thân lại trưởng lớn.

Hắn không quản người phía sau, xoay người đi vào trong phòng, suy nghĩ duy nhất chính là muốn một lần được thấy Vân Khải Sơn lỗ thối, càn rỡ ma sát phân thân của mình, sau khi bắn hết ba lần mới có thể tiêu hạ dục hỏa, nhìn sàng đan ướt đầm bất kham ở dưới thân, quyết định lại đi hối thúc nhị đệ mới được, xem xem được đã luyện xong chưa, hắn đã sắp không nhin nổi nữa rồi.

Đêm khuya vắng người.

Lúc này Vân Phi Dương đang ở trong phòng của mình nghiền nát được phần, trong miệng thì thầm, hai tay không ngừng bỏ thêm được thảo vào cối đá, hết sức chăm chú.

Vân Bất Phàm ghen hỏa đẩy cửa đi vào, miệng thì thầm ào: “Nhị đệ a, rốt cuộc ngươi có luyện ra được cái được này không a, thực sự là ta sắp nhin không nổi nữa rồi!”

Vân Phi Dương nghe vậy mí mắt cũng không thèm chớp, nói: “Đại ca, đừng nóng vội a, loại được này không thể cứ tùy tiện tiện là có thể luyện xong được, vạ nhất là không tốt sẽ khiến phụ thân nhào vào vòng tay của người khác, đến khi đó biết trách ai đây.”

Thì ra hai huynh đệ này đã cấu kết với nhau nghiên cứu ra một loại được vật nào đó để Vân Khải Sơn dùng nhằm đạt được mục đích của mình, trách không được Vân Phi Dương lại nghiêm túc như thế.

Tuy rằng nói là nói như vậy, nhưng Vân Phi Dương vẫn biết rất rõ đại ca Vân Bất Phàm có bao nhiêu thống khổ. So với chính mình thì hắn đã sớm thích phụ thân rồi, dục vọng đối với phụ thân cũng mỗi ngày một tăng, nhưng lại cứ phải nhẫn nhịn xuống, nếu không phải mình cũng nổi lên tâm tư với phụ thân, thật đúng là không phát hiện được a.

Sau ngày hai huynh đệ trao đổi tâm tư, Vân Bất Phàm chỉ hận không thể lập tức đi thao phụ thân mình đã thương nhớ bao năm qua, Vân Phi Dương không nói gì mà cản lại, trông mắt chuyển chuyển, nảy ra một chủ ý.

“Đại ca, ngươi có muốn mỗi ngày đều được thao phụ thân không? Hơn nữa phụ thân còn là cam tâm tình nguyện bị chúng ta thao, thích đại phân thân của chúng ta, mỗi ngày khát cầu dịch thể của chúng ta...” Vân Phi Dương nói nói phân thân liền cứng rắn, cả người phát nhiệt, Vân Bất Phàm càng thêm khó nhin, thở hổ hển, hai tay trực tiếp chuyển động phân thân của mình, thực sự là không thèm để ý đến người ngoài.

Vân Phi Dương cố gắng đè xuống dục hỏa đang lan tràn khắp người tiếp tục nói: “Ta dự định nghiên cứu ra một loại dược vật cho phụ thân ăn, cải biến thể chất của người, trở nên phi thường miễn cảm, tiếp thu khí tức của chúng ta, chỉ cần vừa đụng vào người, hậu huyết của người sẽ ứa ra, chủ động cầu chúng ta thao...” Ngó, chỉ mới nghĩ tới thôi đã chảy nước miếng luôn rồi.

“Hảo hảo hảo, người nhanh nghiên cứu đi, ta nhịn không được!”

Trong hai huynh đệ không có một người nào tốt cả.

“Ha ha ha, đại ca! Ta luyện ra rồi!! Ách...” Vân Phi Dương chợt đẩy cửa phòng của Vân Bất Phàm ra, muốn báo cho hắn biết tin tức tốt, không nghĩ tới Vân Khải Sơn đang ngồi ở trong phòng của đại ca.

Vân phụ mặc một bộ trường sam thuần bạch sắc, làm cho người khác muốn chào đáp y.

“Ồn ào như vậy còn ra thể thống gì.” Vân phụ nghiêm mặt quở trách Vân Phi Dương, thế nhưng gương mặt tuần tú mê người cùng với thanh âm trong vắt của y, kì thực nửa điểm khí thế cũng không có, đương nhiên Vân phụ cũng không phải là thật sự tức giận.

“Phụ thân, ta đây không phải là vui vẻ sao, vừa mới nghiên cứu ra tân dược cho đại ca uống a.” Vân Phi Dương cười híp mắt đi tới, thân thiết tựa lên người Vân phụ, rõ ràng so với Vân phụ còn cao hơn nửa cái đầu, hắn như một con chó cỡ to, tham lam ngửi ngửi khí tức của người bên cạnh.

Vân Bất Phàm thấy bọn họ thân mật như vậy, tức giận gần chết, thế nhưng nếu như hắn đến gần Vân phụ, lại sợ chính mình không khống chế được, chỉ có thể thống khổ tách xa ra.

“Thật vậy sao? Tốt quá! Ta còn đang khuyên đại ca của người uống dược điều trị thân thể đây, hắn cứ luyện võ cực lực như vậy, đối với thân thể có bao nhiêu thương tổn a, hắn còn không chịu nghe đâu.” Vân phụ quay sang hướng tiểu nhi tử oán trách. Tuy rằng Vân Bất Phàm xa lánh y, nhưng nói cho cùng thì nó vẫn là nhi tử của mình, là một trong hai người y quan tâm nhất thế giới này.

Vân Bất Phàm có chút động dung, thế nhưng thực sự là hắn không cần uống dược, thân thể hắn rất tốt, sư phụ đã từng nói là hắn có thiên phú dị bẩm, là một kỳ tài luyện võ.

“Đại ca, phụ thân cũng là vì muốn tốt cho người thôi.” Vân Phi Dương đưa lưng về phía Vân phụ nháy mắt với Vân Bất Phàm, “Lần này người nên thử tân dược của ta xem sao, vừa mới nghiên cứu thành công đấy.” Ở câu cuối cùng này Vân Phi Dương còn cố ý tăng thêm âm lượng.

Vân Bất Phàm lập tức hiểu ra, hai mắt sáng rực lên, khuôn mặt anh tuấn lập tức trở nên mê người, nhanh chóng nhìn sang Vân phụ và Vân Phi Dương.

“Khụ...” Vân phụ hắng giọng một cái, “Ta tin tưởng tân dược của A Dương sẽ rất hữu dụng, Bất Phàm người phải nghiêm túc uống dược, mỗi ngày ta đều sẽ tới đây kiểm tra a.” Gương mặt Vân phụ đã có chút đỏ lên, nói xong cũng liền vội vàng rời đi.

Vân Bất Phàm và Vân Phi Dương quyến luyến không thôi nhìn chằm chằm về phía bóng lưng của Vân phụ một hồi lâu, sau đó mới đóng cửa phòng lại thương lượng về vấn đề tân dược.

“Đại ca, tân dược này là dành cho ba người chúng ta, mỗi người một phần, phần của chúng ta là để bồi bổ thân thể, người hiểu chứ, thuận tiện toả ra một loại khí tức, phần của phụ thân là khiến người ngày càng trở nên miễn cảm, vô lực chống lại khí tức do hai chúng ta phát ra, ha ha.” Vân Phi Dương cười đến đắc ý, đưa một bình sứ cho Vân Bất Phàm.

Vân Bất Phàm mặt mày rạng rỡ, vội vàng hỏi: “Khi nào thì thấy hiệu quả a.”

“Sẽ rất nhanh thôi.” Vân Phi Dương vuốt cằm phỏng đoán, “Mấu chốt là phải xem phụ thân đối với chúng ta có bao nhiêu quan tâm, mấy ngày nay hai chúng ta phải ở bên cạnh phụ thân càng nhiều càng tốt, để người quen thuộc với khí tức của chúng ta, sẵn tiện bày ra mị lực của chúng ta, hiểu chứ?”

“Không thành vấn đề!” Vân Bất Phàm lại hỏi “Lúc nào thì uống dược?”

“Trưa mai đi, dương khí tối thịnh, ta sẽ cho dược vào bữa trưa của phụ thân, sau khi cơm nước xong chúng ta hãy cùng đến thư phòng của phụ thân tâm sự và vân vân.”

“Ha ha thật tốt quá! Liên chờ đến ngày mai đi!”

2. Chương 2

Bên phía Vân Khải Sơn Vân phụ đang mang theo gương mặt hồng hồng ra khỏi phòng của đại nhị tử, vừa đi vừa lấy làm kỳ quái, sao mà khi mình nhìn thấy nụ cười của đại nhị tử liền cảm thấy mặt đỏ tím đập nha, tuy rằng đúng là đã lâu rồi không được thấy nhị tử cười vui vẻ như vậy. Ân, quả nhiên là nhị tử của mình, lớn lên thật đủ anh tuấn a!

Dục vọng của Vân phụ rất ít, vì muốn nối dõi tông đường nên mới cưới Vân phụ nhân vào nhà, sau khi sinh hạ Bất Phàm và Phi Dương, thân thể cũng ngày càng suy yếu, không chống đỡ được vài năm liền qua đời.

Vân phụ đối với nàng cũng không có bao nhiêu tình cảm, nhưng y lại rất thích hai nhị tử của mình, trước đây rất là hưởng thụ quan hệ cha con hài hòa ấm áp, bất quá theo nhị tử càng lớn thì y lại càng không rõ suy nghĩ của bọn chúng, sau đó chậm rãi xa cách nhau, kỳ thực Vân phụ rất thương tâm. Trên đời này người y quan tâm nhất chính là hai nhị tử của mình, những người khác y đều không thèm để vào mắt. Hôm nay thấy Vân Bất Phàm cười vui vẻ như vậy, y nghĩ đây là một cơ hội tốt, hẳn là mình phải nắm lấy cơ hội này, có thể khiến cho nhị tử thân cận với mình hơn một chút. [vâng, sau này thì ba cha con anh sẽ rất là “thân” luôn]

Hôm sau vào lúc ăn cơm trưa, đương nhiên là Vân Bất Phàm cũng tới ăn, Vân phụ đặc biệt cao hứng, Vân Bất Phàm nói mình bất hiếu, cứ nhiên lại xa cách phụ thân, sau này sẽ không như vậy nữa, sẽ nghe lời phụ thân nói, sẽ gần gũi với phụ thân hơn.

Vân phụ cao hứng liên tục gấp thức ăn cho hai nhị tử, ôn nhu nói cười, gương mặt hưng phấn đến ửng đỏ, y chỉ cho rằng chính mình rất cao hứng, không cần thận xem xét đến tâm tình quá hưng phấn dưới nội tâm mình là vì đâu mà có.

Lúc ăn cơm chính là cảnh phụ tử tử hiếu, Vân phụ liền uống nhiều vài ngụm rượu, có chút say khướt, nên nhìn không tới phân thân đang trưởng lớn của hai nhị tử dưới bàn, cũng không chú ý đến ánh mắt lửa nóng tràn ngập dục vọng của hai hảo nhị tử.

Rất nhanh dục của Vân Phi Dương liền có tác dụng, Vân phụ chỉ cảm thấy khí tức trên người hai nhị tử đặc biệt dễ ngủ, thân thể có chút nóng lên, cảm giác say khướt càng thêm tăng vọt, đột nhiên y nói với đại nhị tử: “Hảo nhị tử, lại gần phụ thân a, đã lâu rồi phụ thân chưa được nhìn kỹ con đâu.”

Vân Bất Phàm lập tức ngồi vào bên cạnh Vân phụ, thân thể dán chặt lên người Vân phụ, hai tay nắm lấy vai của Vân phụ, khi thì dùng sức khi thì nhẹ nhàng xoa xoa cánh vai mềm mại của phụ thân, để y tựa vào trong lòng ngực mình, dùng khí tức nóng rực, mang theo dục vọng thổi vào vành tai trắng nõn như ngọc của Vân phụ “Phụ thân xem ta cho thật kỹ nha, cũng đã lâu rồi ta không có tới gần phụ thân đâu, Sợ... Chính mình sẽ nhận không được...” Nói rồi đôi môi lại càng dán sát vào lỗ tai của Vân phụ, như hôn mà chẳng phải hôn, tham lam hút lấy hương vị của Vân phụ.

“Ân... Ngô...” Khí tức nồng đậm của Vân Bất Phàm phả vào mặt, Vân phụ cảm thấy vô cùng dễ ngủ, thân thể cứ như nhũn ra, dâng lên một loại cảm giác kỳ quái, phân thân cũng lặng lẽ dựng thẳng, trong miệng phun ra thanh âm rên rỉ nhỏ vụn.

Vân Phi Dương cũng kéo theo phân thân đã trưởng lớn sang ngồi cạnh, ôm lấy Vân phụ từ phía sau, phân thân dán tại cánh mỏng của Vân phụ chậm rãi ma sát, lại gần một cái lỗ tai khác nói: “Phụ thân không nhìn ta một chút sao, ta cũng hảo muốn phụ thân.” Hai tay không thành thật xoa lên eo nhỏ của Vân phụ.

“Ân... Phụ thân đều phải xem, hai nhị tử đều phải...” Vân phụ hoàn toàn bị bao phủ bởi khí tức của hai nhị tử, cả người như lạc vào trong mộng, hoảng hốt nhìn sang Vân Phi Dương, khẽ run rẩy, không biết là do sợ hãi hay là do cảm giác hưng phấn truyền đến từ xương cùng, có một loại khoái cảm cứ như là bí mật bị cất giấu tận sâu trong đáy lòng được thực hiện vậy.

Vân Bất Phàm nghe được tiếng rên rỉ quyến rũ của Vân phụ, cũng không thể nhận được nữa, chợt liếm lên lỗ tai trắng nõn, đầu lưỡi thô ráp tham lam liếm bên ngoài tai, vành tai, cái cổ như ngọc, mỗi nơi đều nhiễm lên một tầng thủy quang *** dâng, khẽ cắn lên phần thịt mỏng mảnh, đầu lưỡi mô phỏng theo động tác

trừu sáp của phân thân chuyển động bên trong lỗ tai Vân phụ, tay kia thì cầm lấy tay của phụ thân đặt lên phân thân đã nổi đầy gân xanh của mình cùng nhau bộ lộng lên xuống.

Vân Phi Dương cũng không cam lòng yếu thế, điên cuồng liếm lên cái lỗ tai còn lại, cũng dùng tay của Vân phụ bắt đầu bộ lộng lên xuống, tay kia thì cởi y phục của Vân phụ ra, xoa nắn, lôi kéo, khê véo vào đầu nhũ đã đứng thẳng từ lâu.

“Ân... A... A... Nhi tử... Đứng... Ân... Đầu vú hảo thoải mái... Ân... Hảo thoải mái... A a... Hảo lớn... Hảo nóng... Tay đều mỗi rồi... Hảo bồng a...” Vân phụ thất thần rên rỉ, lỗ tai nhạy cảm bị hai nhi tử xâm phạm, hai đầu nhũ trước ngực bị một bên vuốt ve đùa bỡn, chỉ trong chốc lát đã bắt đầu trở nên trướng lớn, phân thân cũng cứng rắn, phía trước còn chảy ra một chút ái dịch, đầu nhũ, lỗ tai và phân thân bị đùa bỡn đến sáng khoái khiến ánh mắt của Vân phụ trở nên sáng ngời, hậu huyết bắt đầu ngứa ngáy, tự giác mấp máy, phun ra nuốt vào một vật gì đó không tồn tại, trong lòng Vân phụ sinh ra một loại cảm giác trống rỗng, dường như hậu huyết đang muốn có một vật to lớn nào đó nhét vào bên trong nó a.

Vân phụ trời sinh là một vưu vật, hậu huyết tự động phân bố ra *** dịch bôi trơn, cái miệng nhỏ nhắn hô lên *** ngôn lằng ngừ, một chút cũng không thấy ngưng ngừng, bày ra biểu hiện *** dâng, hoàn toàn lả đàng vâng theo dục vọng của bản thân.

Vân Bất Phàm và Vân Phi Dương nghe được tiếng rên rỉ *** dâng của phụ thân, đều không nhịn được mà nhanh chóng tăng tốc độ bộ lộng trong tay lên, chỉ qua chốc lát cả hai đều thở hổn hển bắn lên một tay của phụ thân, căn bản là bàn tay nhỏ bé của Vân phụ cầm không hết, cho nên toàn bộ dịch thể thừa ra đều phun lên người Vân phụ, trước mắt Vân phụ chợt lóe bạch quang, cũng bắn ra, thân thể nhạy cảm đến mức cứ nhiên chỉ cần dựa vào đùa bỡn đầu nhũ liền bắn, sau khi đạt cao trào thân thể liền vô lực tựa lên trên người của Vân Bất Phàm, cả người đều mơ mơ màng màng.

“Hô... Hảo thoải mái... Bàn tay nhỏ bé của phụ thân thực sự là lộng phân thân rất giỏi a... Lần này bắn thực nhanh...” Vân Bất Phàm thở hổn hển khen ngợi, nhìn thân thể *** loạn bất kham đang ngã vào ngực mình, y phục của Vân phụ đã bị mở rộng, lộ ra *** ngực trắng nõn, đầu nhũ bị đùa bỡn đến mức vừa đỏ vừa sưng, hai cổ dịch thể chảy dọc theo thân thể xuống phía dưới, đặc biệt là gương mặt của phụ thân, cái loại mị thái thất thần sau cao trào này thực sự là quá đẹp, phân thân vốn đã mềm xuống lại dữ tợn cương lên, dùng miệng liếm loạn lên mặt của Vân phụ, trên tay vội vội vàng vàng cởi bỏ y phục của phụ thân nhà mình.

“Đúng vậy, không nghĩ tới phụ thân sẽ *** dâng như thế, còn thật sự kêu giường, ngay cả hồn phách đều bị người gọi bay hết ra ngoài rồi, hảo tao, vưu vật a.” Trong miệng Vân Phi Dương phát ra vài lời khen ngợi thô tục, trợ giúp Vân Bất Phàm cởi y phục.

“Đại ca, chúng ta mang phụ thân đến giường ở phía sau đi, hôm nay có cả buổi chiều và buổi tối để ngoạn nha, đừng nóng vội.”

Vân Bất Phàm ôm lấy Vân phụ, thở hổn hển nói, “Hôm nay muốn làm tử phụ thân, thao tử phụ thân.”

“Hắc hắc, người yên tâm, hôm nay chúng ta sẽ thao đủ, dục của phụ thân cũng sẽ bồi bổ cho thân thể của người, hơn nữa phụ thân nhờ vào nhiều năm tập võ đã sớm bảo dưỡng đến không tồi, tuyệt đối cũng đủ giúp hai huynh đệ chúng ta thoải mái.”

Vân phụ nghe thấy hai huynh đệ nói muốn thao tử y, chẳng những không tức giận, ngược lại trong đầu lại nảy lên *** ý, hậu huyết ngứa ngáy đến khó nhịn, không ngừng chảy ra từng cổ *** dịch.

3. Chương 3

Hai người thả Vân phụ lên giường, bắt đầu tùy ý thưởng thức phần thân thể chín muồi này, một người môi lưỡi dây dưa với Vân phụ, vuốt ve đầu nhũ đã sưng to một người hôn lên đầu ngón chân của Vân phụ, không buông tha mà liếm qua từng kẽ hở, xoa xoa cặp mông rắn chắc, hai người đều ăn ý mà không chạm vào hậu huyết, muốn cho Vân phụ tự mình chủ động cầu hoan.

“A... A... Hảo thoải mái...” Vân phụ được hai nhi tử ra sức hầu hạ đã thành công gọi ra *** dục trong bản thân, phân thân lại tràn đầy tinh thần mà đứng thẳng lên, bắt đầu phóng dâng *** kêu, “Ân... Đứng liếm chỗ đó... Hảo ngứa... Đầu vú cũng bị ngoạn hỏng... A... Dương Nhi... Đứng chỉ ngoạn một bên... Bên kia cũng

muốn... A... Phàm Nhi... Hảo thoải mái...” Thân thể nhạy cảm của Vân phụ bắt đầu trở nên phồng h膨, thí mất kịch liệt co rút lại, đại lượng ái dịch bị bài trừ ra ngoài, “Nhi tử... Phụ thân muốn đại phân thân... Thí mất hảo ngứa... A a... Phụ thân muốn đại phân thân của nhi tử...” Vân phụ bị *** dục khống chế, cái gì cũng dám nói, rên rỉ *** lằng khiến cho hai nhi tử muốn lập tức thao tử y.

“Nhị đệ, lần này trước hết để cho đại ca đến đi.” Vân Phi Dương vừa nghe thấy, không thể làm gì khác hơn là lách người ra, Vân Bất Phàm vội vã lật người Vân phụ lại, để y nằm úp sấp lại giống như mẫu cẩu, cái mông phì nộn nhô lên thật cao, “Mẹ nó, chỗ khác của phụ thân không có nhiều thịt, chỉ có mông lầy đầy thịt a, trời sinh chính là một cái mông khiếm thao.” Vân Bất Phàm vỗ lên cánh mông phì nộn đầy thịt của Vân phụ, cánh mông rung động, sau đó hấn lại dùng lực tách hai cánh mông ra, để lộ thí mất phần nộn, tiểu thí mất kháai hé ra hợp lại, phun ra từng cổ *** dịch, Vân Bất Phàm với một ngón tay vào trều sấp, “A... Phụ thân *** dâng... Hảo nóng... Hảo chặt...” Nói rồi liền cắn cả ba ngón tay vào, rõ ràng thí mất rất nhỏ, lại không tốn chút sức nào mà nuốt trọn ba ngón tay vào, hơn nữa nó còn dùng sức phun ra nuốt vào, Vân Bất Phàm lấy tay trều sấp thí mất của Vân phụ, chờ đến khi không sai biệt lắm, mới thay bằng đại phân thân dữ tợn thô to của chính mình vào, phân thân màu đen đặt trước thí mất kháai đang không ngừng phun ra *** dịch của phụ thân, hấn chậm rãi cắn vào bên trong.

“Hô... Hô... Hảo chặt... Cũng bị phụ thân kẹp chết... Đều đi vào... Dùng đại phân thân thao tử phụ thân...” Rốt cục, Vân Bất Phàm đâm đến toàn bộ phân thân tiến vào, hấn không để ý đến phụ thân đang cầu xin, bắt đầu dùng lực cực mạnh thao làm, mỗi lần cắn vào đều nặng nề như máy đóng cọc, sau đó lại rút ra toàn bộ, khiến cho cánh mông đầy thịt của Vân phụ run rẩy đến lợi hại, mang theo từng cổ *** dịch sáng loáng ra ngoài, eo nhỏ mảnh khảnh điên cuồng giãy dụa theo từng đợt thao làm của đại nhi tử.

“A a a... Hảo lớn a... Hảo sâu... Thí mất sấp bị thao rách... A... Đại phân thân của nhi tử đang thao thí mất của ta... Hảo thoải mái... Quá nhanh... Ôô... Nhẹ chút... Ruột sấp bị đâm hỏng... A... A a... Nhi tử muốn thao tử ta...”

Vân phụ theo tiết tấu Vân Bất Phàm cắn vào bắt đầu *** kêu, thí mất liều mạng hút lấy phân thân to đen của nhi tử, cái mông ướt đầm vô sự tự thông điên cuồng nghênh hợp với sự trều sấp của nhi tử, hai người phối hợp đến không chê vào đâu được, người tiến ta hút, địa phương mập hợp bị phân thân to đen thao đến mức chảy ra từng cổ *** dịch, khoái cảm hết lần này đến lần khác đánh sâu vào thân thể, không đợi đại phân thân của Vân Bất Phàm thao làm được bao nhiêu lần, Vân phụ đã bị thao bắn, dịch thể bắn hết lên người của Vân phụ, cả người còn đang thất thần sau đợt cao trào, tay cũng nâng không nổi, đầu đặt ở trên đùi của Vân Phi Dương, nước bọt chảy xuống phân thân của Vân Phi Dương, cánh mông phì nộn vênh lên nghênh hợp đợt mãnh sấp cuồng thao còn chưa có kết thúc, thí mất đều bị thao đến chảy nước.

Vân Bất Phàm thao đến hưng phấn, hận không thể nhét cả trứng cùng nhau tiến vào, “A... Phụ thân hảo chặt... Đã muốn thao phụ thân từ rất lâu rồi... Muốn mỗi ngày đều được thao phụ thân... Thao hồng tiểu thí mất của người... Thao đến mức cái miệng nhỏ nhắn của người cũng đỏ lên... Thao tử người... Cho người cứ câu nhân như vậy... Phụ thân *** dâng... Cắn đều thao không đủ... Thao tử người...” Vân Bất Phàm dùng hết sức lực, ngay cả Vân Phi Dương đang ở sát bên cạnh cũng trước sau lay động, Vân Phi Dương chắc chắc vài tiếng, chỉ có thể ra sức cố định hảo vai của phụ thân, để cho đại ca đã phải nhịn lâu lắm được hảo hảo phát tiết, hắc hắc, phần còn lại của phụ thân liền thuộc về ta.

Vân Bất Phàm ôm lấy Vân phụ, dùng kiểu Quan Thế Âm ngồi trên đài sen từ thấp tới cao sấp đến chỗ sâu nhất trong thí mất của phụ thân, toàn bộ phân thân bị thí mất tao lằng của phụ thân ngậm vào rồi lại phun ra, *** dịch dính đầy cả phân thân, rốt cuộc cũng thuận hoạt, Vân Bất Phàm dục tiên dục tử, “Thí mất của phụ thân thực tao... Ngậm đến mức phân thân của nhi tử hảo thoải mái... Nói xem... Bị phân thân của nhi tử thao thoải mái sao...”

Vân phụ còn chưa kịp phục hồi tinh thần lại từ sau đợt cao trào, lại bị phân thân to đen của đại nhi tử thao đến hoàn toàn khuất phục, phân thân lại dựng thẳng lên, thân thể nhạy cảm khẽ run rẩy, thí mất càng thêm cố sức phun ra nuốt vào đại phân thân đã mang đến cho y khoái cảm mãnh liệt, “Úc... Thao hảo thoải mái... Đại phân thân của nhi tử hảo bỏng... Thí mất bị thao đến hảo toan... Thoải mái muốn bay... Bị nhi tử thao muốn chết... A a... Đại phân thân hảo nóng... Úc... Hảo sâu... Đỉnh đến hoa tâm rồi... Tao thí mất bị thao hồng rồi...”

Vân phụ lớn tiếng lằng kêu, thân thể theo động tác thao làm của phân thân liền phập phồng lên xuống,

thí mắt chảy ra từng cổ *** dịch, sau khi Vân Bất Phàm cuồng sáp mãnh liệt đến vài trăm cái, rốt cục cũng nhin không được trước sự mát vào từ thí mắt của phụ thân, muốn bắn, “A... Phụ thân mát thật giỏi... Không được... Muốn ra... Đều cho phụ thân... Đều bắn cho tao thí mắt của phụ thân... Để phụ thân cho sinh con cho ta... Úc... Bắn chết người... Người này tao hóa... Người này lãng hóa...”

Vân Bất Phàm mãnh sáp vài cái, cuối cùng Vân phụ nặng nề ngồi lên phân thân, điên cuồng gào thét lên vì thí mắt đang bị người khác bắn vào, sau khi bắn ra khoảng nửa phút, ở trong cơ thể phụ thân tạm nghỉ một lát, mới rút phân thân đã mềm nhũn của bản thân ra ngoài kèm theo một tiếng “ba”.

Vân phụ nằm ngửa ở trên giường, cả người không ngừng run rẩy, bại nhĩ tử thao đến mức trợn trắng mắt, nước bọt giàn giụa, thí mắt bị thao đến không khép lại được, học ra dịch thể, chảy xuống giường, Vân Phi Dương đã sớm bị hình ảnh thao làm kịch liệt giữa phụ thân và đại ca nên phải tự an ủi để mình bắn ra một lần, bây giờ thấy đại ca thao xong, cũng không quản trong thí mắt của phụ thân vẫn còn chứa dịch thể của đại ca, thuận thể cầm phân thân thô to đã sớm đứng thẳng của mình vào, hạ thất lưng cuồng thao, sáp vào trong thí mắt khiến dịch thể vương vãi khắp nơi, thanh âm trừu sáp “bèm bẹp bèm bẹp” liên tục vang lên.

“Hô... Thí mắt của phụ thân hảo thoải mái... Nóng hồ hồ... Lại còn rất chặt... Thực sự là tao thí mắt... Rõ ràng đã bại đại ca thao đến không thể khép lại... Vậy mà lại còn cố sức ăn phân thân của ta như vậy... Thực tao... Làm chết người này tao thí mắt...”

“A a a! Không được... Thực sự sắp bị ngoạn hồng... Ôô... Dương Nhi tha cho ta đi... Thí mắt cũng bị thao rách... A... Quá sâu... Thao đến ruột rồi... A... A... Muốn chết... Bại đại phân thân của nhĩ tử thao đến chết...” Gương mặt của Vân phụ đỏ bừng, khoe mắt đã chảy ra nước mắt, biếp buộc phải thừa nhận đại phân thân của nhĩ tử, rõ ràng thân thể đã nhạy cảm đến mức không chịu nổi, bị làm đến trợn trắng mắt, thể nhưng đại phân thân vẫn cứ cắm vào trong thí mắt, hơn nữa thí mắt lại còn ra sức ngậm lấy đại phân thân, tiếp tục phân bố *** dịch, cánh móng phì nộn điên cuồng lắc lư, phảng phất như vĩnh viễn cũng không biết mệt mỏi.

Vân Phi Dương một bên thao, một bên ôm lấy phụ thân đã bị thao đến mềm yếu vô lực, sáp đến mức Vân phụ liên tục *** kêu, *** thủy vắng ra đầy đất, đi tới bên bàn đọc sách, để Vân phụ đỡ lấy cái bàn, cặp chân thon dài quần lên lưng mình, sao đó lại điên cuồng thao làm, thao đến như mê như say, lập tức Vân phụ bị thao đến đổ mồ hôi nhễ nhại, phân thân lay động thoáng tràn ra vài giọt ái dịch.

Vân Bất Phàm ở bên cạnh đùa bốn đầu nhũ đã sưng to của Vân phụ, bộ lộ phân thân của y, nội tâm *** dâng của Vân phụ hoàn toàn bị thao làm ra, thân thể được khai phá đến mức tận cùng, eo nhỏ không ngừng giãy dụa, nghênh hợp đại phân thân tiến vào thao làm, đầu tóc ướt đầm vấy đến vấy đi, hoàn toàn chìm đắm trong sự thao làm của nhĩ tử, “... Úc... Hảo thoải mái... Dùng sức... Nhanh một chút... Thao chết ta... Phụ thân bại đại phân thân nhĩ tử thao chết rồi... Thao hồng ta... A a... Hảo thoải mái... Tao thí mắt hảo ngứa... Thí mắt của phụ thân vĩnh viễn cho nhĩ tử thao... Đại phân thân nhĩ tử... A... Thao chết ta... Thí mắt khiếm thao... Úc úc... Dùng đại phân thân ra sức thao ta... A...”

Vân Phi Dương thao nghiệm cái tư thế này, thả Vân phụ xuống đất xô xuyên qua thân thể của y từ bên trên xuống, sau khi thao làm mấy trăm cái, hai người đều bắn.

Vân Bất Phàm và Vân Phi Dương không cho Vân phụ có thời gian nghỉ ngơi, lại một trước một sau tiếp tục thao y, một phân thân to đen thao thí mắt, một phân thân to dài cắm thẳng vào mồm, Vân phụ bị thao bắn hết một lần lại một lần, thẳng đến khi không bắn ra dịch thể được nữa, hai người mới để cho Vân phụ quỳ xuống ngậm lấy phân thân của bọn họ, uy Vân phụ ăn no, hướng về phía mặt của Vân phụ tự an ủi, bắn lên mặt của y, Vân phụ mở miệng, vươn đầu lưỡi đỏ tươi nho nhỏ đón lấy dịch thể do nhĩ tử bắn ra, cái bộ dáng *** dâng mê hoặc này khiến đại phân thân của hai người run run rồi bắn ra càng nhiều dịch thể hơn, cả người phụ thân như vừa mới đi ra từ trong dịch thể, toàn thân đều được bao phủ bởi dịch thể của hai nhĩ tử.

Hai người vẫn còn thao chưa đã, phân phó cho toàn bộ hạ nhân rời đi, lại thao tiếp trên bàn cơm, đi tới trong hoa viên, ba người như nhục trùng chồng lên nhau cuồng sáp mãnh thao, mãi cho đến khi trời gần sáng mới dừng lại đợt *** yển long trọng này.

4. Chương 4

Vân phụ cảm giác chính mình đã mơ một giấc mộng dài, trong mơ y bị hai nhi tử điên cuồng gian *** , dùng đủ các loại tư thế thao làm, thế nhưng y không chỉ không tức giận, trái lại là bị *** dục mãnh liệt chi phối, cam tâm tình nguyện đem đưa cánh mộng phi nộn nghênh hợp nhi tử trừu sáp, trong miệng còn nói ra những lời *** đáng như vậy, quả thực đã không còn là chính mình nữa rồi.

Vân phụ mở mắt ra, phát hiện trời đã sáng bừng, cảm thấy có hơi nhức đầu, cả người bủn rủn, hậu huyết có một loại cảm giác trống rỗng, tiếng nói khô khốc không gì sánh được, “Người đâu, rót nước.”

Hạ nhân đứng ở một bên phục vụ vội vã bưng nước ấm tới.

“Giờ nào?” Vân phụ nhận hảo tiếng nói, hỏi canh giờ.

“Bẩm lão gia, giờ mao.”

“Cái gì, vậy hôm nay là ngày mấy?”

“Bẩm lão gia, hôm nay là mười hai tháng bảy.”

“Ngô...” Vân phụ đỡ cái đầu đau nhức do bị say rượu, “Hôm qua đã xảy ra chuyện gì, buổi trưa sau khi ta ăn cơm với Dương Nhi Phạm Nhi tiếp theo như thế nào?”

“Bẩm lão gia, buổi trưa hôm qua người và nhị vị thiếu gia ăn đến thật cao hứng, cũng uống hơi nhiều rượu, lão gia người cũng biết tử lượng của bản thân mình rồi đấy, cho nên sau đó liền uống say, nhị vị thiếu gia đỡ người về phòng nghỉ ngơi, còn phân phó hạ nhân không được đến quấy rối người. Buổi tối lão gia cũng không có tỉnh, nhị vị thiếu gia lại sang đây thăm người, cho người uống thuốc giải rượu và ăn chút đồ lấp bụng, nói là muốn để cho người nghỉ ngơi thật tốt, kêu hạ nhân nấu sẵn nước nóng chờ người tỉnh lại.” Hạ nhân nói ra lí do thoái thác mà Vân Phi Dương đã sớm chuẩn bị sẵn.

“... Là như thế này a...” Vân phụ cầm tách trà rơi vào trầm tư, nói như vậy tối hôm qua thật sự chỉ là một tràng mộng xuân? Sao mình có thể nảy sinh loại tâm tư đáng khinh thế này đối với nhi tử của mình được chứ! Tối qua... Tối qua mình cũng quá *** đáng rồi đi!! Vậy mà lại muốn để nhi tử làm như vậy với mình, sau này làm thế nào để đối mặt với nhi tử a!!

Vân phụ dần dần lập tức tin vào lời nói của hạ nhân, cho rằng tối qua thực sự chỉ là một tràng mộng xuân, nhớ tới vài hình ảnh của đêm qua, cả người lại phát nhiệt, khí tức bất ổn, hậu huyết cũng bắt đầu co rút lại.

Còn đang nghĩ ngợi, hai cầm thú chân chính Vân Bất Phạm và Vân Phi Dương đã đến thăm phụ thân thân ái.

Hai người cho hạ nhân lui ra, một trái một phải ngồi sát bên cạnh Vân phụ, một choàng vai, một nắm tay, giống như là quan tâm phụ thân, kì thực chính là đang ăn đậu hũ.

“Phụ thân người không sao chứ, thế mà lại ngủ cả một ngày, hai chúng ta lo lắng đều một đêm không ngủ nha.”

Biên! Người cứ biên đi! Người là một đêm không ngủ, nhưng đó thật là do lo lắng sao?

Vân phụ bị vây quanh bởi khí tức mãnh liệt của hai nhi tử, lập tức gương mặt liền đỏ lên, vội vã cúi đầu, cả người nóng đến mức như muốn nhũn ra, phân thân và hậu huyết đều có phản ứng, nghe thấy lời Vân Phi Dương nói, Vân phụ thương xót con trai liền ngẩng đầu lên quan sát gương mặt của hai nhi tử nhà mình, không thấy được một vầng mắt mắt đen nào cả, mà trái lại là bị hai khuôn mặt anh tuấn khêu gợi mê hoặc đến hoa cả mắt.

Vân Phi Dương thấy thêm thâm cười trong lòng, đem khuôn mặt anh tuấn của mình dán lại gần hơn nữa, ủy khuất nói: “Phụ thân người xem, vầng mắt của ta đều đã biến đen rồi này.”

Vân phụ mê muội xoa xoa lên gương mặt của nhị nhi tử, “Ân... Để phụ thân nhìn xem...” Nhị nhi tử hảo suất a, mày kiếm mắt sáng, bên môi còn mang theo một nụ cười xấu xa, thấy thế nào cũng đều thật dễ nhìn.

Bên này Vân Bất Phàm cũng không cam lòng tỏ ra yếu thế: “Phụ thân, tối qua ta lo lắng cho người đến mức ăn không vô, người sờ sờ xem bụng của ta đều xẹp xuống rồi đây này.”

Tay của Vân phụ bị kéo tới bụng của đại nhi tử, y không sờ được cái bụng bị xẹp nào cả, chỉ cảm thấy cơ bụng của đại nhi tử giữa mềm mại lại mang theo vài phần rắn chắc hữu lực, đầu óc xấu xa của Vân Bất Phàm cầm lấy tay của Vân phụ chuyển động, càng ngày càng đi xuống, Vân phụ bị xúc cảm nóng rực trong tay kích thích đến không chịu nổi, thân thể càng ngày càng nhuệ xuống.

Vân Phi Dương thấy tình hình không sai biệt lắm, chủ động buông tay của Vân phụ ra nói: “Phụ thân ta và đại ca ở bên ngoài chờ người đến ăn, trước người cứ thu thập hảo đi.”

Cuối cùng Vân Bất Phàm còn niết niết lên tay của Vân phụ rồi mới chịu đi ra ngoài.

Mới vừa bước ra khỏi cửa phòng, Vân Bất Phàm liền giơ ngón cái lên với Vân Phi Dương: “Nhị đệ người thật lợi hại, hiệu quả của loại dược này thật tốt, toàn bộ vết tích trên người phụ thân đều biến mất, trải qua một đêm được tưới đầy dịch thể, ngược lại càng phát ra dung quang toả sáng.”

“Kia là đương nhiên! Người không nhìn xem ta phải mất bao nhiêu năm để nghiên cứu ra nó a! Sau này phụ thân còn có thể hấp thu dịch thể của chúng ta để khôi phục thân thể, chúng ta ăn dịch thể của phụ thân cũng có thể khôi phục lại!” Vân Phi Dương dương dương đắc ý, đuôi đã vểnh lên đến tận trời.

“Đại ca bội phục!”

“Đa tạ đa tạ!”

Hai huynh đệ thật không biết xấu hổ, còn không ngừng tán thưởng lẫn nhau.

“Nhị đệ nha, tiếp theo nên làm thế nào đây, tuy rằng tối qua thao hảo thoải mái, thế nhưng ta vẫn còn muốn thao phụ thân a, người cũng thấy bộ dáng phát tao vừa rồi của phụ thân chứ, chúng ta trực tiếp thao tới cũng sẽ không sao đi.” Vân Bất Phàm tinh trùng thượng não, cả ngày chỉ nghĩ đến việc làm thế nào để thao Vân phụ.

“Người thì biết cái gì!” Vân Phi Dương rất vô lực, thuyết giáo đại ca bằng lời nói thẩm thía, “Tối qua là do phụ thân uống say, tưởng mình mộng xuân, nếu như người biết đó là sự thật, nhất định sẽ không tiếp thu được, rồi sẽ xa lánh chúng ta, thế nhưng, chỉ cần chúng ta chậm rãi thân cận với người, để chính người chậm rãi tiếp thu khí tức của chúng ta, không quá ba ngày, nhất định sẽ cầu xin chúng ta thao người, chúng ta nên chuẩn bị một chút, có thể hảo hảo thao phụ thân nha! Ha ha ha!”

Phía bên Vân phụ hiện tại cả người y đang cực kỳ khô nóng, phân thân đứng thẳng tắp, thí mắt cũng cũng không ngừng chớp máy phân bố *** dịch, khẳng định không thể cứ như vậy mà đi ra ngoài ăn cơm. Vân phụ thấy rất xấu hổ, thì ra mình thực sự là cầm thú, đối nhi tử sinh ra dục vọng đáng hổ thẹn.

“Ân... Ngộ... Ân...” Vừa nhìn liền biết Vân phụ không có biện pháp tiêu hạ dục vọng, y không thể làm gì khác hơn là hồi tưởng những hình ảnh vụn vặt của tối hôm qua, một tay cầm lấy phân thân bộ lộ, một tay cầm vào thí mắt, thân thể nhạy cảm không chịu nổi đùa bỡn, qua một lát sau liền run rẩy đạt tới cao trào.

Lúc ăn cơm Vân phụ lại bị trêu chọc đến mặt đỏ tím đập, buổi trưa nói thế nào thì cũng không thể tiếp tục ăn cùng với nhi tử, cho nên liền tìm đại một lý do để từ chối.

Buổi tối phụ tử ba người đều ở trong phòng tự an ủi, thẳng đến khi mệt mỏi hết sức mới chịu kết thúc.

5. Chương 5

Từ khi Vân phụ phát hiện ra tâm tư xấu xa của mình, mấy ngày tiếp theo đều sống trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng, phân thân đứng thẳng hướng về phía nhi tử đang ở sát bên, mỗi lần cùng các nhi tử ăn cơm nước trò chuyện xong thì, thí mắt đều sẽ phân bố ra *** dịch khiến cho y phục mỏng manh đều bị thấm ướt, buổi tối dù có tự an ủi bao nhiêu lần cũng không thể giảm bớt sự trống rỗng trong thí mắt, cả người đều tiêu tụy đi thật nhiều.

Vân Bất Phàm và Vân Phi Dương nhìn ở trong mắt, để trên phân thân, hận không thể thao tử phụ thân cả ngày phát xuân.

Đảo mắt liền qua ba ngày, sáng sớm hôm nay Vân Bất Phàm và Vân Phi Dương cho thối lui toàn bộ người xung quanh hoa viên, hầu như chung quanh phòng ốc đều không còn hạ nhân, sau đó mời Vân phụ đi ra ngoài, xem thành quả luyện võ gần đây của hai người.

Vân phụ cố gắng rửa thân mình, mặc lên y phục đơn bạc có chút trong suốt, biến chính mình thành bộ dáng biếng nhác mà mê người, ý đồ câu dẫn hai nhi tử!

Y đã bị dục vọng tra tấn lâu lắm rồi. Không muốn lại phải tiếp tục chịu đựng nữa.

Thời điểm Vân phụ đi tới hoa viên, Vân Bất Phàm và Vân Phi Dương đã hừ hừ ha ha đối luyện.

Phi Dương tóc đen, quần áo phiêu vũ, thân thể cường tráng bay lên hạ xuống, ánh mặt trời chiếu xuống những giọt mồ hôi khiến nó phát ra ánh sáng lấp lánh.

Vân phụ ngồi ở trong lương đình nhìn mà mê mẩn choáng váng.

Chỉ chớp lát sau y phục của hai người đều thấm đầy mồ hôi, cho nên bọn họ liền cởi y phục ra tiếp tục đánh đấm.

Đường cong cơ bắp của hai người đều phi thường hoàn mỹ, bộ dáng mê người không gì sánh được, từng quyền đánh tới đều triển khai ra sức mạnh và nét đẹp của nam nhân, còn có tiếng thở dốc khêu gợi, làm cho thân thể nhạy cảm của Vân phụ lại có phản ứng.

Vân Bất Phàm và Vân Phi Dương thấy đã không sai biệt lắm, liền song song thu tay lại, đi tới bên cạnh Vân phụ uống một ngụm lớn nước, nước trà dọc theo cơ thể rơi xuống dưới, hết sức có khả năng dụ dỗ Vân phụ.

Vân phụ triệt để ngây dại, nhìn chăm chăm nhi tử trước mắt, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, đầu lưỡi vờ thức vươn ra liếm môi, phát ra thanh âm rên rỉ mềm mại.

Vân Phi Dương cố tới gần Vân phụ nói: “Phụ thân người làm sao vậy, mặt đã đỏ thành thế này rồi, có phải là do quá nóng hay không?” Nói rồi còn vươn tay xoa lên hai gò má hồng hồng của Vân phụ. Tiếp tục mê hoặc.

Vân Bất Phàm nhìn thoáng qua y phục trong suốt và Vân phụ gần như đã phát tao, triệt để không nhin được, đẩy Vân Phi Dương ra rồi hôn lên đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch của Vân phụ, hai tay vuốt loạn lên phần lưng phía sau, thở hổn hển nói: “Phụ thân ta rất thích người... Người quá mê người rồi... Phụ thân cũng là như vậy đi...”

Vân Phi Dương vừa thấy tình thế không thể cứu vãn, cũng không nói nhảm nữa, bắt đầu liếm lộn lên lỗ tai Vân phụ.

Vân phụ bị đại nhi tử hôn có chút ngây người, sau khi nghe xong lời nói của hắn, liền cao hứng đến không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ cảm thấy mình và nhi tử tâm ý tương thông, nồng nhiệt đáp lại đại nhi tử, gấn bó dây dưa, bàn tay nhỏ bé *** xoa xoa lên ***g ngực của hai nhi tử.

“A..... Hảo nhi tử... Phụ thân hảo vui về a... Phụ thân cũng thích các người...” Vân phụ rên rỉ, phân thân trong y phục đứng thẳng lên, khoái cảm và vui sướng như điện lưu đảo quanh toàn thân, thối mắt cũng bắt đầu phân bố *** dịch, rất nhanh liền thấm ướt y phục dưới thân.

Vân Bất Phàm và Vân Phi Dương cũng kích động không thôi, có thể để cho phụ thân cam tâm tình nguyện tiếp thu chính mình là điều tuyệt vời nhất, không cần dùng tới lời nói, mỗi người một bên, cách lớp y phục điên cuồng mút lấy đầu nhũ của Vân phụ, đầu nhũ nhạy cảm cấp tốc sung huyết mà sưng to lên, càng thêm thuận tiện để hai huynh đệ liếm mút.

Hai huynh đệ liền lôi đại phân thân ra, kéo tay của Vân phụ qua, bao lấy phân thân đã sớm nổi lên gân xanh, mồ hôi rỉ ra ái dịch dính dính, vội vàng bộ lộn.

“... Úc..... Dương vật hảo lớn hảo nóng... Chậm một chút... Tay cầm không hết... Ân... Đầu vú hảo trưởng... Ôô... Hảo thoải mái...” Vân phụ giữa đầu rên rỉ, có chút không chịu được mà khóc nức lên, phần y phục

phía trước ngực đã bị nước bọt của hai nhĩ tử liếm ướt, chuyển thành thập phần trong suốt, đầu nhũ đỏ tươi dựng thẳng đứng, hai bàn tay nhỏ bé không ngừng bộ lộ đại phân thân của nhĩ tử, hai chân mở lớn, phân thân bị bàn tay thô ráp của nhĩ tử xoa nắn, run rẩy phun ra một chút *** dịch, thĩ mắt càng thêm khó nhìn, kịch liệt co rút lại, chảy ra một cổ *** dịch, thậm chí điều tí tách rơi xuống mặt đất, y phục đã sớm bị thấm ướt.

Ba người thở hổn hển làm công việc trong tay mình, chỉ chốc lát sau Vân phụ đã bắn trước, dịch thể vừa mới bắn ra đã bị hai nhĩ tử chia nhau ăn sạch.

“Hô... Phụ thân... Đến... Quý xuống ăn đại phân thân đi...” Vân Phi Dương cảm giác chính mình cũng đã muốn bắn, để Vân phụ quý xuống, nhét đại phân thân vào trong miệng của y, Vân phụ vội vã dùng hai tay đỡ lấy phân thân của nhĩ tử bảo bối, tham lam liếm mút, “Hảo phụ thân... Úc... Thực thoải mái... Cái miệng nhỏ nhắn của phụ thân mút thật giỏi... Ân... Muốn bắn...” Nói rồi hắn cố sức trườn sát phân thân vài cái, sau đó bắn vào trong miệng Vân phụ.

Cái miệng nhỏ nhắn của Vân phụ cắn bản lần không hết nhiều dịch thể như vậy, liền ngưỡng mặt vươn lưỡi ra hứng lấy dịch thể của nhĩ tử, nên bị hắn bắn đầy lên mặt.

“A... Thật nhiều..... Tinh dịch của nhĩ tử thật nhiều a... Ăn thật ngon...” Vân phụ ra sức nuốt hết dịch thể của nhĩ tử, sau đó lại bị đại nhĩ tử kéo qua ăn đại phân thân của hắn.

“Cái miệng nhỏ nhắn của phụ thân hảo chặt... Hô... Hảo thoải mái... Thao tử người... Ân... Thao chết cái miệng nhỏ nhắn của người...” Vân Bất Phàm nhét phân thân vào trong miệng của phụ thân rồi bắt đầu thao, hai tay dè dặt của Vân phụ xuống, cái mông đang buộc chặt trước sau trườn sát, Vân phụ bị thao đến không thể khép miệng, nước bọt hòa với dịch thể ào ào chảy ra ngoài, phân thân lại đứng lên, thĩ mắt đối khát mấp máy không ngừng, chảy ra từng cổ từng cổ *** dịch.

“Đều cho người... Đều bắn cho người... A a a...” Bị cái miệng nhỏ nhắn *** dâng của Vân phụ ngậm lấy, rất nhanh Vân Bất Phàm liền bắn ra, cái miệng nhỏ nhắn bị phủ đầy dịch thể, không ngừng trào ra bên ngoài, Vân Bất Phàm rút ra bắn tiếp, khuôn mặt nhỏ nhắn và tóc của Vân phụ đều dính đầy một tầng dịch thể, tê liệt ngã xuống đất, cả người đều tản ra khí tức *** lạnh.

6. Chương 6

Vân phụ đang nằm dưới đất nhưng nuốt lấy dịch thể của nhĩ tử, chỉ chốc lát sau liền cảm thấy thân thể đã có khí lực trở lại. Y phục nửa người trên của y vẫn còn hoàn hảo, nhưng nửa người dưới lại bị cởi ra sạch sẽ, toàn thân *** loạn bất kham, dịch thể hòa cùng *** dịch bị bôi loạn khắp toàn thân.

Lúc này Vân Phi Dương mang đến một chiếc giường lớn chẳng biết lấy từ nơi nào, đủ cho năm sáu người nằm, phóng tới giữa sân, cởi quần áo trèo lên giường, Vân Bất Phàm ôm lấy Vân phụ, nhấc tấm màn mỏng lên, thả y xuống giường lớn đã được sắp xếp hoàn hảo, hai người chuẩn bị gian *** phụ thân mình ngay giữa ban ngày.

“Lần này ta tới trước.” Vân Phi Dương để Vân phụ vĩnh mông lên, cầm lấy gối đầu đặt ở dưới thân của y, nói rồi liền cầm ngón tay vào trong thĩ mắt ướt đẫm của Vân phụ.

“Được rồi, lần này tặng cho ngươi, nhưng ngươi phải nhanh lên một chút a.” Vân Bất Phàm không thể làm gì khác hơn là dùng đại phân thân ma sát vào đầu nhũ của Vân phụ.

Trợn trắng mắt liếc nhìn qua, Vân Phi Dương không thèm để ý tới Vân Bất Phàm, chuyên tâm trườn sát thĩ mắt của Vân phụ, khiến nó chảy ra từng cổ từng cổ *** dịch, tay đều ướt đẫm, “Đầu như thế này rồi sao... Thực sự là một phụ thân *** dâng... Đủ khiếm thao... Căn bản không cần ta khuếch trương... Có thể trực tiếp sáp vào...”

“Ân...” Vân phụ tỉnh lại, thĩ mắt bị ngón tay của nhĩ tử trườn sát, xương cùng thoải mái đến tê dại, cánh mông phì nộn khê lắc lư, khẩn cầu: “Hảo nhĩ tử... Thĩ mắt đã sớm chuẩn bị xong từ lâu rồi... Nhanh cầm đại phân thân vào đi... Phụ thân đã sớm muốn bị đại phân thân thao... Nhanh thao ta đi... A a a!”

“Người này tao phụ thân... Đại phân thân cho người đây... Thao lạn thí mắt của người... Làm chết người... Cho người cả ngày phát tao... Khiếm thao... Hô... Hảo chặt a... Muốn kẹp chết nhi tử của người sao... Tao hóa...” Vân Phi Dương thuận theo yêu cầu của tâm can phụ thân, tách cánh móng phỉ nộn đầy thịt ra, thoảng cái đại phân thân liền xỏxuyên qua, cuồng làm mãnh thao khiến cho thất lưng gây yếu không ngừng lắc lư, *** thủy bị thao đến mức văng ra tứ phía.

“A..... Hảo thỏa mãn a... Chính là như vậy... Đại phân thân thao thoải mái chết đi được... A... A... Thao chết phụ thân đi... Tao thí mắt đã sớm muốn bị thao... Úc... A... Phụ thân muốn đại phân thân muốn điên rồi... Ngô...” Thân thể của Vân phụ bị nhi tử thao đến nghiêng trái ngã phải, phân thân run rẩy run rẩy chảy ra dịch thể, khoái cảm trào dâng hết đợt này đến đợt khác, rất nhanh liền bị thao ra bản tính *** dâng, y nhìn phân thân to đen nổi đầy gân xanh của đại nhi tử trước mặt, không cần nhi tử nói, y liền chủ động há mồm ngậm vào, hai cái miệng nhỏ nhẩn trên dưới điên cuồng phun ra nuốt vào phân thân của nhi tử.

“Hô... Hô... Phụ thân thực *** dâng... Bị thao thí mắt chưa đủ còn chủ động ngậm lấy phân thân... Thực sự là tao hóa... Hôm nay liền thao tử người... Thao tử người... Cho người phát tao... Nên sớm thao người rồi... Tao hóa khiếm thao... Thao...” Vân Bất Phàm đề đầu Vân phụ xuống, rất cóán ý với Vân Phi Dương trước sau thao Vân phụ, Vân phụ bị làm đến trợn trắng mắt, nước bọt chảy ra giàn giụa, rất nhanh liền bị sáp bắn.

“Ân... Ngô...” Miệng của Vân phụ bị đại phân thân thao, vô pháp nói nên lời, chỉ có thể dùng mũi rên rỉ, một cặp mắt đào hoa lóe ra *** dục câu dẫn Vân Bất Phàm.

Vân Bất Phàm bị nhìn như vậy phân thân liền trưởng lớn thêm một vòng, thi ngược nắm lấy tóc của Vân phụ, thao làm càng thêm mãnh liệt.

Cuồng sáp một mạnh một nhẹ, Vân Phi Dương và Vân Bất Phàm song song bắn ra, đút cho hai cái miệng của Vân phụ ăn no, thở phỉ phò nằm trên giường nghỉ ngơi.

Vân phụ tê liệt ngã xuống giường, nước mắt chảy ra đầy mặt, khoe miệng còn chảy xuống dịch thể, thí mắt bị thao biến thành đỏ bừng, cũng học ra dịch thể, cả người càng không ngừng co quắp, toàn thân hiện lên màu đỏ hồng do mới đạt tới cao trào.

Ba người đều kịch liệt thở hổn hển, qua một lát sau, Vân phụ là người khôi phục thể lực đầu tiên, dù sao thì hai cái miệng cũng đã được ăn nhiều dịch thể như vậy rồi còn gì.

Y bò đến bên người nhi tử, cũng không thêm quần thí mắt đã bị thao đến không thể khép lại, hơn nữa còn đang chảy ra dịch thể, hai tay đã bắt đầu bộ lộng hai đại phân thân của nhi tử.

“A... Dương vật vừa thô vừa nóng... Một tay đều cầm không hết... Ân lại cứng lên rồi... Giỏi quá ” Vân phụ nhìn chăm chăm hai đại phân thân yêu dấu trước mặt, cả người lại bắt đầu nhộn nhạo lên.

Dương vật của đại nhi tử vừa đen vừa thô, đầu đỉnh lớn cỡ cái trứng gà, phủ đầy gân xanh đại phân thân của nhi tử tuy rằng không thô bằng đại nhi tử, thể nhưng lại rất dài, mỗi lần đều có thể thao đến hoa tâm, cũng khiến cho người khác không ngừng đạt tới cao trào.

“Hô... Phụ thân lại bắt đầu phát tao... Thí mắt còn chưa có kịp khép lại đâu... Nhìn xem... Bên trong toàn bộ đều là dịch thể của chúng ta...” Vân Phi Dương hưởng thụ bàn tay nhỏ bé của phụ thân xoa nắn, chính mình lấy một tay cắm vào trong thí mắt của Vân phụ trừu sáp, khiến cho dịch thể phốc phốc chảy xuống.

“Đến ăn đại phân thân của nhi tử... Ân... Miệng giỏi quá... Mút đến thực thoải mái... Người xem cái đầu nhũ đã sưng to này... Cái móng phóng dâng đều là *** nhục...” Vân Bất Phàm một tay đùa bốn đầu nhũ của Vân phụ, một tay vuốt ve cánh móng phỉ nộn đầy thịt của Vân phụ, đùa đến bất diệc nhạc hồ.

“Ân... Ngoan nhẹ thôi... Tao đầu nhũ chịu không nổi...” Vân phụ oán trách nửa thật nửa giả, sau đó lại nghe lời mà cúi đầu xuống ngậm lấy phân thân, đầu nhỏ cứ như găm ổ thóc, một hồi ăn ăn cái này, chốc lát sau lại ăn ăn cái kia, ngậm đến mức đại phân thân lại trưởng lớn vài vòng, khiến cho cái miệng nhỏ nhẩn đều ngậm không hết.

“Chịu không nổi... Tao phụ thân ngậm thật giỏi... Nên thưởng... Đến dùng cái miệng phía dưới ăn đại phân thân của nhi tử đi... Hắc hắc... Phụ thân tự mình động...” Vân Bất Phàm ôm lấy Vân phụ nặng nề ngồi lên phân thân của mình, từ dưới cắm vào, để Vân phụ chính mình đến.

“A a... Hảo đây... Đại phân thân hảo bổng... Hô... Thí mất sắp hỏng rồi... A... Phụ thân ăn đại phân thân của nhi tử đây...” Vân phụ đỡ lấy vai của nhi tử, lắc lư cái mông *** nhục run rẩy, điên cuồng chuyển động lên xuống, một lần so với một lần càng thêm ra sức, một lần so với một lần càng thêm tăng tốc, phân thân vĩnh cao cạ lên ***g ngực cường tráng của nhi tử, đầu nhỏ lay động loạn cả lên, cả người bị thao đến như mê như say.

“Hô... Thí mất hảo chặt... Rõ ràng đều đã bị thao thật lâu nha... Dù thao đến đỏ bừng vẫn còn chặt như thế... Tao thí mất... Tao phụ thân... Thao tử người... Thao tử người... Khiếm thao a...” Vân Bất Phàm bị thí mất của Vân phụ kẹp chặt đến hai mắt đỏ bừng, nắm lấy eo của Vân phụ ra sức đè y ngồi xuống phân thân của mình.

Vân Phi Dương nhìn nóng mắt, cũng đi qua hỗ trợ, một bên dùng đại phân thân cạ lên tấm lưng đã thấm đầm mồ hôi của Vân phụ, một bên ra sức nâng vai của Vân phụ lên xuống, để cho Vân phụ bị thao đến càng sâu.

“A a... Muốn chết... Bị thao chết... Ôô... Đỉnh đến hoa tâm rồi... A a... Ruột... Ruột cũng bị thao hỏng... A..... Thí mất bị thao rách rồi... Đại phân thân nhi tử đâm hảo sâu... Ôô... Muốn hỏng... Bị thao đến muốn chết... Ruột cũng bị chọc hỏng... A a... Muốn ra...” Vân phụ bị thao chảy hết cả nước mắt, liên tục thét chói tai bắn ra, rõ ràng đã bị thao đến cả người vô lực, thế nhưng thí mất vẫn là liều mạng kẹp chặt lấy đại phân thân của nhi tử, *** thủy lẫn với dịch thể bị trừu sáp vang lên tiếng phốc phốc, chảy đầy cả giường.

“Hô... Thao... Thao tử người... Phụ thân khiếm thao... Hô... Hô... Cẩ đời đều thao không đủ... Tao hóa... Đâm hỏng thí mất của người... Cho người câu dẫn ta... Cho người phát tao... Thao tử người... A a a...” Vân Bất Phàm cắn răng, phần eo đỉnh động cố sức thao làm vài cái, rống giận bắn ra.

Thoáng cái Vân phụ xụi lơ vào trong lòng Vân Bất Phàm, nửa người dưới bị bắn đến run rẩy, đồng lớn dịch thể từ trong thí mất hộc ra ngoài, đến cả đại phân thân cũng không thể ngăn lại.

Vân Phi Dương vội vẫy lấy Vân phụ đã xụi lơ, tách hai chân thon dài ra để lên vai, cầm đại phân thân đã nghẹn đến mức sắp nổ tung vào trong thí mất, cũng không thèm quan đến cái gì kêu là kỹ xảo, trực tiếp cuồng thao mãnh liệt, cắm vào, rút ra, cắm vào, rút ra, mang theo *** nhục đỏ bừng trong thí mất ra ngoài, “Thao tử người... Thao tử người... Tao hóa... Thao tử người... Hô... Tao phụ thân... Thao lạn thí mất của người... Thao tử người... Tiện hóa... Tao thí mất...”

“A a... Thực sự... Cũng bị thao tử... Ôô... Thí mất bị thao hỏng rồi... Chậm một chút... A a... A a a..... Bị đại phân thân nhi tử thao sắp chết... Trời ơi... A a... Phụ thân sắp bị thao tử...” Vân phụ bị nhị nhi tử trừu sáp gần như cuồng dã khiến cho trợn trắng mắt, thân thể nhạy cảm không ngừng run rẩy, cặp chân dài điên cuồng run rẩy cứ như đang chèo thuyền, cái mông phóng dăng liều mạng kẹp chặt, nghênh hợp với sự trừu sáp của nhi tử.

Vân Phi Dương bị Vân phụ lăng kêu kích thích đến đỏ mắt, hấn để Vân Bất Phàm từ phía sau ôm lấy chân của Vân phụ kéo cong nó lên, biến hai chân thành chữ M, giống như là tư thế đi tiểu, lộ ra thí mất đang bị thao làm, cánh mông phì nộn bị vuốt ve đến đỏ bừng, sau đó hai tay chống tại bên người Vân phụ, điên cuồng đỉnh động vòng eo trừu sáp, càng thao càng mãnh liệt, càng sáp càng nhanh, “Vù vù... Hô... Thao tử người... Thao tử tao hóa... Vù vù... Thao hỏng thí mất... Tao hóa khiếm thao... A a... Thao tử phụ thân...”

Vân Phi Dương mãnh thao vài trăm cái, rốt cục cũng nhịn không được mà bắn dịch thể vào trong thí mất của tâm can phụ thân, sau đó hung hăng xoa nhẹ lên cánh mông phì nộn đầy thịt của Vân phụ rồi mới rút đại phân thân ra ngoài.

Vân phụ hoàn toàn bị thao đến sắp ngất, thí mất còn liều mạng phun ra nuốt vào dịch thể, hai chân mở rộng, bị thao đến không thể khép lại, cả người đầy vết xanh tím không ngừng co quắp.

Sau khi hai huynh đệ nghỉ ngơi lại cho tốt, cũng không quản Vân phụ có tỉnh hay chưa, phóng y tới trên bàn đá trong lương đình tiếp tục thao làm, người này thao xong thì đổi sang người khác, khắp nơi trong lương đình đều là dịch thể do bọn họ bắn ra.

Vân phụ bị thao tỉnh bắt đầu *** kêu, hai tay nếu không phải lằng lằng đùa bỡn đầu nhũ của mình, thì chính bộ lông một đại phân thân của nhi tử, vĩnh viễn cũng không thấy đủ.

Có đôi khi hai nhi tử đối nhau thao làm, sẽ phải rút phân thân ra, y còn bất mãn oán trách, muốn để cho phân thân của nhi tử vĩnh viễn cắm trong thí mắt mình, khi Vân phụ oán trách như vậy thường thường sẽ bị nhi tử thao đến ngắt đi, không biết trên người đã được tưới bao nhiêu dịch thể, ngược lại bởi vì ngâm trong dịch thể nên thân thể càng thêm trắng nõn nhẵn nhụi, lóe lên một tầng *** quang, khiến hai nhi tử yêu thích không buông tay.

Ba phụ tử Vân gia trở về phòng lại tiếp tục đại chiến ba trăm hiệp, thẳng đến khi mệt mỏi rũ rượi mới ngủ thật say, đồng thời trong thí mắt của Vân phụ vẫn còn cắm phân thân của nhi tử.

7. Chương 7

Đến khi mặt trời lên cao ba phụ tử mới tỉnh lại, tối qua ngủ qua loa cũng không có rửa mặt chải đầu, trên giường trên người khắp nơi đều là dịch thể.

Vân Phi Dương và Vân Bất Phàm phân phó hạ nhân chuẩn bị hảo nước nóng, ôm Vân phụ đã buồn rầu cả người đi tắm rửa.

“Phụ thân, tối qua nhi tử thao người có thoải mái không, ân?” Vân Phi Dương một bên gọi mái tóc dài của Vân phụ, một bên cười xấu xa hỏi phụ thân nhà mình.

“Ân đại phân thân của nhi tử thao phụ thân thoải mái chết đi được, thí mắt đều không thể khép lại rồi nha” Sao Vân phụ có thể sợ nhi tử cho được, cho nên y cũng trêu chọc lại.

“Hắc hắc, phụ thân thực *** đang, nhìn hai cái đầu nhũ này, so với nữ nhân đều lớn hơn rồi, vừa thơm vừa ngọt lại hảo ngoạn.” Vân Bất Phàm nói là tắm, nhưng hai tay lại không thành thật chạy đi đùa bỡn đầu nhũ của Vân phụ, cúi đầu vừa mút vừa cắn, khiến cho Vân phụ thở hổn hển.

“Còn có cái mộng tao này, không phải hôm qua đã bị thao biến lớn luôn rồi sao? Một tay đều cầm không hết, tất cả đều là *** nhục, thí mắt đều ẩn ở bên trong, muốn tiến vào thao còn phải tách mộng ra, hảo chặt.” Vân Phi Dương vừa nói phía sau cũng bắt đầu vuốt ve lên cánh mộng phi nộn của Vân phụ, còn vỗ vỗ cho nó kêu lên ba ba.

“A nhẹ chút một chút cũng không thương tiếc phụ thân, thịt của phụ thân rất nộn đó” Vân phụ nhẹ nhàng dùng đưa cái mộng phóng đang, đầu nhũ cũng dính về phía đại nhi tử, mị nhân như tơ bắn ra tứ phía.

Trải qua hai lần tẩy lễ bằng dịch thể, thân thể *** lãng của Vân phụ lại trở nên càng thêm mẫn cảm, vừa nghe tới khí tức của nhi tử, thí mắt đã bắt đầu mấp máy, chích nhũ nhi tử nhẹ nhàng trêu chọc, nhất định sẽ sớm tới cực điểm, phân thân vừa cảm xuống liền có thể thao ra lênh láng nước.

Ba người ở trong phòng tắm lại cuồng sát mãnh thao một trận, đến khi đói không chịu nổi nữa mới chấp nhận đi ra ngoài.

Lúc ăn cơm trước hết hai người để cho Vân phụ ngồi xổm xuống ăn đại phân thân của bọn họ, chờ đến khi bọn họ ăn xong rồi mới lại để cho Vân phụ ngồi lên phân thân ăn cơm, đến khi mọi người đều ăn no, lại bắt đầu một ngày *** đang.

Theo lý thuyết nếu như ba phụ tử loạn luân như vậy, hẳn là sẽ cho hạ nhân thôi việc để tiện cho bọn họ thao làm, nhưng Vân Phi Dương lại không chịu như vậy, hẳn thích cái loại cảm giác yêu đương vụng trộm thế này.

Có đôi khi thừa dịp mọi người không chú ý sẽ kéo Vân phụ đến một góc âm u thao làm, khiến một đám hạ nhân đi tìm loạn khắp nơi có đôi khi vào lúc Vân phụ đang nói chuyện với hạ nhân, vuốt ve cái mộng của Vân phụ, chờ đến khi Vân phụ không chịu được nữa liền cho hạ nhân lui xuống, ôm lấy Vân phụ cuồng thao có đôi khi đi ra lữ***, trà quán, đường phố, chỉ cần không có người nhìn đến sẽ dùng phân thân khi dễ thí mắt của Vân phụ một chút.

Cái gì? Các ngươi hỏi trong lúc đó Vân Bất Phàm đang làm cái gì hả?

Đây không phải là nói lời vô ích sao! Những chuyện bên trên đều có một phần của Vân Bất Phàm đó.

Thỉnh thoảng Vân Phi Dương phải nghiên cứu được hoàn, không thể dứt phụ thân ăn này nọ, lúc này toàn bộ đều trở thành trách nhiệm của Vân Bất Phàm, dù sao thì Vân Bất Phàm hoàn toàn là một tên tinh trùng thượng não, trong đầu chỉ có cái miệng nhónhắn của phụ thân, đầu nhũ của phụ thân, đôi chân dài của phụ thân, cái mông phóng đảng của phụ thân, thí mắt của phụ thân, nga, được rồi, còn có được hoàn có công dụng đặc biệt nữa.

Hơn nữa thể lực Vân Bất Phàm siêu cường, không có ngày nào Vân phụ không bị thao đến ngất xỉu đâu? Không phải ngày nào cũng để y mang cả người đầy dịch thể chìm vào giấc ngủ sao?

Vân phụ cảm giác mỗi ngày trôi qua đều rất hạnh phúc, bởi vì loại được hoàn kia có thể khiến cho thân thể hấp thu tinh hoa của hai nhi tử để khôi phục thân thể, quả thực so với các nhi tử còn muốn *** đáng hơn, khi nhi tử nghỉ ngơi, y liền đi câu dẫn, thí mắt mới nghỉ ngơi đôi chút liền ngứa ngáy khó chịu, hoàn toàn là một tao hóa.

Cho nên hiện tại trong một góc âm u ở Phiên Vân sơn trang, trên một cái giường lớn nào đó, người có thể nghe được thanh âm như vậy —— “Ba ba ba...” “Bèm bẹp bèm bẹp...” “Phốc xuy phốc xuy...” “Hô... Làm chết tao phụ thân... Thao tử tao phụ thân... Hô... Thí mắt hảo chặt...” “A a... Dừng sức... Thí mắt cũng bị thao hỏng... A... Đại phân thân nhi tử hảo thoải mái... Nhanh lên một chút... Muốn chết...”

Chắc chắn, thực sự là một cuộc sống đầy tính phúc a!

Sau đó ba phụ tử đều không thể tiếp nhận được chuyện đối phương tìm nữ nhân sinh con, không thể làm gì khác hơn là chọn ra một hậu đại có nhân phẩm tốt trong nhánh khác của Vân gia để tiếp quản Vân gia, ba người mang theo đầy đủ bạc rời đi.

Không ai biết bọn họ đi nơi nào, nhưng là tin chắc rằng, mặc kệ nơi nào thì đó cũng đều là một thế ngoại đào nguyên.

===Hoàn===

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-gia-phu-tu-tam-nhan-hanh>